

?Abracem-nos!

A finals d'any va arribar-me per una via que no recordo la foto d'un fragment d'un article en una revista, on es podia llegir una carta al director titulada *Abrázame, que nunca se sabe*, que signava un noi de vint-i-tants, de Calataiud. L'article descrivia de quina manera els avis de la seva generació, diria que més els avis de la meua generació, havent viscut infanteses de postguerra, de guerra en cas del meus avis, amb una escassetat de menjar en molts casos, de penúries econòmiques, en cases plenes de criatures, i com havien integrat el valor del menjar; el menjar que és, que existeix, que atipa, que engreixa, més enllà del seu valor alimentari i nutricional. I de com els nostres avis encara parlen de l'escassetat del menjar de veritat, no d'aquelles peles de taronja recollides de les escombraries que rosegava una veïna de casa de la mare, o aquelles sopes de llet amb pa que fa quatre dies encara es menjava la meua àvia.

Del menjar de veritat se n'ha aprofitat tot a casa dels nostres avis, i encara més si vivien a pagès. I no s'ha malbaratat res, ni una engruna de pa, ni una penca de blada, ni un os de pernil. I no només això, sinó que ningú, havent fet un àpat, no hauria estat capaç de llençar res. Qui no s'ha sentit dir: «Menja, que no se sap quan tornarà a venir una guerra». I si deixaves alguna cosa a la vora del plat t'etzibaven, sense gaire raó, «una guerra hauries de passar!».

El noi de la carta diu que si la guerra dels nostres predecessors va ser la gana, la nostra podria ser el contacte físic. Com, de quina manera, el virus, la pandèmia, ens ha separat dels nostres, i dels no tant nostres, del contacte físic, dels petons, de les abraçades, de les mans agafades sense motiu, de les carícies que necessitem com l'aire que respirem. I de com ho enyorem i de com ho necessitem. Recordo l'anècdota que em va explicar una senyora que, en ple confinament, va dir a la seva família que no la deixessin de visitar, ja que preferia contagiar-se del virus que deixar de veure els seus fills i els seus nets.

I és que el final de l'article, el noi aragonès prediu que, quan tot això hagi passat, emmagatzemarem, atesorarem, moments de contacte físic com els nostres avis guardaven els crostons secs de pa. I com, amb el record de la pandèmia dels anys vint del segle XXI, abraçarem sense contemplacions, estrenyerem galtes i besarem a dojo, per si un dia ens ho tornen a impedir.